

Arrest

nr. 56 066 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 september 2010 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GORIS, die loco advocaat M. VAN KELECOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 3, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verklaring tot inschrijving, aangevraagd op 17.05.2010 door (K.C.M.J.) (...), van Nederlandse nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

X Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:

Betrokkene deed in eerste instantie een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende bij de gemeente Zelzate op 11/03/2010. Na zijn verhuis naar Assenede heeft hij daar opnieuw eenzelfde aanvraag gedaan als werkzoekende op 17/05/2010. Op 22.06.2010 wijzigde hij zijn statuut van werkzoekende naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving van zijn aanvraag legde betrokkene een bewijs van ziekteverzekering voor. Daarnaast leverde betrokkene bankafschriften aan waarmee hij aantoonde dat er op 12.03.2010, 07.04.2010, 26.04.2010, 17.05.2010, 27.05.2010 en op 29.06.2010 stortingen op zijn persoonlijke rekening werden gedaan ten bedrage van 725, 5000, 5000, 3000, 7000 en 10650 euro. De oorsprong van deze stortingen is echter niet aangetoond. Dit geld zou betrokkene (volgens zijn verklaring) hebben ontvangen van zijn familie in Nederland meer bepaald van zijn broer voor ondermeer: een fiets, appartement, inrichting woning, aankoop auto, inrichting, Eigenlijk om zich in België te installeren dus. Het feit dat de broer al moet bijspringen in de kosten van de installatie van betrokkene bewijst duidelijk dat hij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud te voorzien tijdens zijn verblijf in België. Betrokkene levert bovendien niet het bewijs dat er hem naar de toekomst toe nog stortingen zullen overgemaakt worden (nu hij geïnstalleerd is) en met welke regelmaat en voor welk bedrag hij die ter beschikking zal hebben gedurende de hele periode dat hij in België zal verblijven. Betrokkene bewijst niet dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn (art. 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980). Betrokkene legt onvoldoende bewijs voor ter staving van zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 50, §2, 4° van het KB van 08.10.1981).

Uitzonderlijk beschikt betrokkene over een bijkomende maand, namelijk tot 21/10/10 (1 maand na betekening) om alsnog de vereiste documenten over te maken met name:

De betrokkene dient nog het bewijs voor te leggen dat hij beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Concreet dient hij nog voor te leggen:

- een verklaring van zijn broer (of andere persoon) dat hij betrokkene ten laste neemt zonder beperking in tijd en gedurende de volledige duur van zijn verblijf in België*
- bewijzen van de inkomsten van zijn broer: loonbrieven van de laatste drie maanden + herkomst ervan (contract, zelfstandige activiteit, enz.)*
- bewijs van regelmatige stortingen en domiciliëring op de rekening van betrokkene zodat vaststaat dat hij dat bedrag daadwerkelijk ter beschikking zal hebben."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Aangezien er ten eerste schending is van de artikelen 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en van art 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981. Verzoeker diende als burger van de unie een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in op grond van artikel 40 van de Vreemdelingenwet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit artikel luidt als volgt: (...)

Artikel 50 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt: (...)

Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder I. FEITEN EN VOORGAANDEN, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. In casu is de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgegaan aan het feit dat de financiële steun die verzoeker ontvangen heeft (31.375 euro) zonder enige discussie ver boven de grens ligt van het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De aan verzoeker gedane stortingen vormen bestaansmiddelen. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden, ziektekostenverzekering inbegrepen, om een verblijfsrecht te

bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Door anders te oordelen worden de hoger aangehaalde rechtsregels geschonden."

Verzoeker doet in de repliekmemoorie gelden: *"De door verwerende partij aangevoerde opmerkingen doen aan het bovenstaande geen afbreuk. Het in de bestreden beslissing aangebrachte standpunt dat "Het feit dat de broer al moet bijspringen in de kosten van de installatie van betrokkene bewijst duidelijk dat hij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud te voorzien tijdens zijn verblijf in België.", is niet op een redelijke wijze onderbouwd. Dit standpunt berust slechts op insinuaties en veronderstellingen. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte de nadruk gelegd op de middelen waarover de burger van de unie uit eigen hoofde beschikt, terwijl art. 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981 duidelijk voorziet dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen ook van een derde kunnen komen."*

2.1.2. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij geen rekening te hebben gehouden met de financiële steun (31.375 euro) die verzoeker ontvangen heeft en die zonder enige discussie ver boven de grens ligt van het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij: (...) "hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (...)"

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft vastgesteld dat:

- Verzoeker in eerste instantie een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende heeft ingediend bij de gemeente Zelzate op 11/03/2010 en dat hij na zijn verhuis naar Assenede daar op 17/05/2010 opnieuw eenzelfde aanvraag heeft gedaan als werkzoekende. Op 22.06.2010 wijzigde hij zijn Statuut van werkzoekende naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen.

-Verzoeker ter staving van zijn aanvraag een bewijs van ziekteverzekering voorlegde, alsook bankafschriften waarmee hij aantoonde dat er op 12.03.2010, 07.04.2010, 26.04.2010, 17.05.2010, 27.05.2010 en op 29.06.2010 stortingen op zijn persoonlijke rekening werden gedaan ten bedrage van 725, 5000, 5000, 3000, 7000 en 10650 euro.

- de oorsprong van deze stortingen echter niet is aangetoond, maar dat verzoeker verklaarde dit geld ontvangen te hebben van zijn broer voor zijn installatie in België.

- het feit dat de broer al moet bijspringen in de kosten van de installatie van verzoeker duidelijk bewijst dat hij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud te voorzien tijdens zijn verblijf in België.

De bestreden beslissing bevat bovendien volgend determinerend motief: *"Betrokkene levert bovendien niet het bewijs dat er hem naar de toekomst toe nog stortingen zullen overgemaakt worden (nu hij geïnstalleerd is) en met welke regelmaat en voor welk bedrag hij die ter beschikking zal hebben gedurende de hele periode dat hij in België zal verblijven."* Dit motief wordt door verzoeker niet betwist.

De kritiek van verzoeker dat een standpunt van de verwerende partij slechts berust op insinuaties en veronderstellingen, is niet dienstig nu het verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij voor de toekomst over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken. Verzoeker heeft dit nagelaten.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing *"de artikelen 40, §4, eerste lid, 2° en tweede lid van de wet van 15.12.1980 en van art 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981"* schendt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Aangezien ten tweede de bestreden beslissing strijdig is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. Dat men als redelijke en zorgvuldige overheid het verblijf niet mag weigeren in de concrete omstandigheden, zeker gelet op de door verzoeker gedane inspanningen en de door hem overgemaakte bewijsstukken. Anders oordelen zou een schending uitmaken van de elementaire beginselen van behoorlijk bestuur, o.m. van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel. De door verzoeker ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RvV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII). Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RvV nr. 21.834 van 23 januari 2009 in de zaak RvV X / II). Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

Verzoeker doet en de repliekmemorie gelden: *“De door verwerende partij aangevoerde opmerkingen doen aan het bovenstaande geen afbreuk. De verwerende partij heeft onredelijk en onzorgvuldig gehandeld door kennis hebbende van de ontvangen bewijsstukken, die zonder twijfel aantonen dat verzoeker over bestaansmiddelen beschikt die hij verkrijgt van een derde in de zin van art. 50, §2, 4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981, toch nog aan verzoeker het verblijf voor meer dan 3 maanden te weigeren.”*

2.2.2. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Voornoemd beginsel slaat dus op de vaststelling en kwalificatie van feiten en het onderzoek van het dossier.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de door verzoeker overgelegde bewijsstukken heeft betrokken in haar onderzoek doch tot het besluit komt dat hij niet heeft aangetoond dat hij voor de toekomst over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken. Verzoeker betwist dit motief niet. In het administratief dossier zijn geen indicaties terug te vinden die aantonen dat het bestuur zich op verkeerde feitelijke gegevens of elementen zou hebben gebaseerd, noch dat zij ze niet op degelijke wijze zou hebben onderzocht.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing dat de verwerende partij onzorgvuldig heeft gehandeld of op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot de weigering van verblijf.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“Aangezien er ten derde schending is van de formele en inhoudelijke motiveringsverplichting, de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede het artikel 62 van de wet van 15 december 1980. Aangezien de bestreden beslissing de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet

en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt ingevolge de manifest ontoereikende motivering in feite en in rechte. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen dienen omkleed te zijn. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen moet vermelden, bovendien moet de motivering afdoende zijn. Dat gelet op de geschetste feitelijke en procedurele omstandigheden de bestreden beslissing onvoldoende wordt gemotiveerd. Dat verzoeker integraal verwijst naar hetgeen uiteen werd gezet onder 1. FEITEN EN VOORGAANDEN, en de inhoud hiervan onder dit middel als hernomen dient te worden beschouwd. In casu is de Dienst Vreemdelingenzaken voorbijgegaan aan het feit dat de financiële steun die verzoeker ontvangen heeft (31.375 euro) zonder enige discussie ver boven de grens ligt van het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. De aan verzoeker gedane stortingen vormen bestaansmiddelen die verzoeker daadwerkelijk verkrijgt via een derde in de zin van het art. 50, §2,4° van het KB van 8 oktober 1981. Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden, ziektekostenverzekering inbegrepen, om een verblijfsrecht te bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dat men gelet op hetgeen hoger werd uiteengezet niet kan spreken van een afdoende motivering in de zin van art. 3 Wet 29/07/1991. Dat voornoemd artikel naast de plicht tot formele motivering, eveneens de plicht tot inhoudelijke of materiële motivering behelst. Dat het de inhoudelijke motiveringsplicht is die door verweerster met de voeten wordt getreden. Aangezien in het licht van de geldende regelgeving én Europese rechtspraak de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook totaal nalaat de bestreden beslissing te motiveren.”

Verzoeker doet in de repliekmemoirie gelden: “De door verwerende partij aangevoerde opmerkingen doen aan net bovenstaande geen afbreuk. Wel is het correct dat verzoeker in hoofdzaak de schending van de materiële motiveringsplicht aanhaalt. Het in de bestreden beslissing aangebrachte standpunt dat “Het feit dat broer al moet bijspringen in de kosten van de installatie van betrokkene bewijst duidelijk, dat hij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud tijdens zijn verblijf in België”, is niet op een redelijke wijze onderbouwd. Dit standpunt berust slechts op insinuaties en veronderstellingen. In de bestreden beslissing wordt ten onrechte de nadruk gelegd op de middelen waarover de burger van de unie uit eigen hoofde beschikt, terwijl art. 50, §2,4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981 duidelijk voorziet dat de in aanmerking te nemen bestaansmiddelen ook van een derde kunnen komen. De verwerende partij heeft inhoudelijk ontoereikend gemotiveerd door kennis hebbende van de ontvangen bewijsstukken, die zonder twijfel aantonen dat verzoeker over bestaansmiddelen beschikt die hij verkrijgt van een derde in de zin van art. 50, §2,4° van het koninklijk besluit van 08.10.1981, toch nog te beslissen aan verzoeker het verblijf voor meer dan 3 maanden te weigeren zonder een bijkomende en afdoende verklaring op te geven.”

2.3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat:

- Verzoeker in eerste instantie een aanvraag van verklaring van inschrijving als werkzoekende heeft ingediend bij de gemeente Zelzate op 11/03/2010 en dat hij na zijn verhuis naar Assenede daar op 17/05/2010 opnieuw eenzelfde aanvraag heeft gedaan als werkzoekende. Op 22.06.2010 wijzigde hij zijn Statuut van werkzoekende naar beschikker van voldoende bestaansmiddelen.
- Verzoeker ter staving van zijn aanvraag een bewijs van ziekteverzekering voorlegde, alsook bankafschriften waarmee hij aantoonde dat er op 12.03.2010, 07.04.2010, 26.04.2010, 17.05.2010, 27.05.2010 en op 29.06.2010 stortingen op zijn persoonlijke rekening werden gedaan ten bedrage van 725, 5000, 5000, 3000, 7000 en 10650 euro.
- de oorsprong van deze stortingen echter niet is aangetoond, maar dat verzoeker verklaarde dit geld ontvangen te hebben van zijn broer voor zijn installatie in België.

- het feit dat de broer al moet bijspringen in de kosten van de installatie van verzoeker duidelijk bewijst dat hij zelf niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn onderhoud te voorzien tijdens zijn verblijf in België.

- verzoeker niet het bewijs heeft geleverd dat er hem naar de toekomst toe nog stortingen zullen overgemaakt worden (nu hij geïnstalleerd is) en met welke regelmaat en voor welk bedrag hij die ter beschikking zal hebben gedurende de hele periode dat hij in België zal verblijven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

De kritiek van verzoeker dat een standpunt van de verwerende partij slechts berust op insinuaties en veronderstellingen, is niet dienstig nu het verzoeker toekomt om in zijn aanvraag aan te tonen dat hij voor de toekomst over voldoende bestaansmiddelen zal beschikken. Verzoeker heeft dit nagelaten.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC